

EDIȚIA I, 2016

BALADA LUI ȘTEFAN VODĂ

La falnicul castel
Toți sfetnicii s-adună
Chemați de domnitorul
Ștefan cel Domn pe nume:
Pe holurile lungi,
Pășind încet pe dale,
În pleata lui cărunță
Se numără tainic anii.
Pe când își fac prezența
Năstac, Codrin, Gorun,
Luminile din sfeșnic
Cobor pe fața lui...
Ei – palizi, triști și iară
A nu știu câta oară
În cuget îi străpunge
O umbră de – ndoială,
Tresar când înc-o ușă
Grav se deschide – n sală...
E Leonid Spătarul –
Cel nou acum sosit –
Și încă alte glasuri
Se-aud abia șoptit.
Se urcă Ștefan Vodă
Pe tronul său de fier,
Toți cei veniți din urmă
Se-nchină-n gest stingher.
Cine va fi acela
Ce-și va trăda orgoliul?
Se-ntreabă Ștefan Vodă;
C-un semn își cheamă solul
Căci de-a trădat poporul
Din neam în neam stă scris:
„Făptașul mișeliei
În greu lanț fie prins.”
Împovărat de gânduri
S-afundă în visare
Și fețele din rânduri
Citește, iar tresare...
El însuși, domnitorul
Cel subjugat de vremi,
Ce -a înfruntat războaie
Și a pierdut viteji,
N-a acceptat în veci
Ca-n fața lor, legat,
Să stea cu falsitate,
Om cu rang ori argat

- Care n-a trădat!
- Să spună acum acela,
Aici, în fața mea,
Că l-a trădat pe Ștefan Domn
Și viața-i voi cruța!
Atunci toți cei prezenți
Fac liniște în sală
Și rând pe rând se miră
Când Ștefan îi întreabă:
    - Tu, Leonid?
  - Eu? Nu, Măria ta!
Nu aş putea de-a pururi
Coroana a trăda,
Căci un secret de stat
Rămâne tot secret.
Se-ncruntă Ștefan Vodă,
Din jilț țâșnește drept:
    - Tu, Vladimir?
    - Ori tu, Bartolomeu?
  - O, nu! răspunse primul,
Am fost plecat cu treburi.
  - O, nu! răspunse-al doilea,
Desigur n-am fost eu!
  - Voi trei, ce stați alături,
Gorun, Năstac, Codrin?
  - O, Doamne! zise – ntâiul,
Nici gând să ne mânjim!
Ne apărăm ținutul
Și neamul îl iubim,
Pe calea care-i strâmbă
Nici când n-o să pășim.
  - Dar tu, Vlăduț? Dar tu? Ori tu?
Și peste tot în sală
Răspunsul a fost „Nu!”.
De-atunci pe apa vremii
Atâția ani s-au scurs,
La multe din comploturi
Nu s-a găsit răspuns...
Nu tăinui cuvântul
De-ți este arătat
Atât timp cât condeiul
În mână-ți este dat.
... El, domnitorul țării,
E iarăși în robie...
Spăla-va tot păcatul
Cu cinste și mândrie!

HORĂ

S-au prins în horă fluturi –
Peisaj născocitor
În prag de primăvară,
Cu rouă, soare, flori.

În dansul lor frenetic,
Cât pot să îl disting,
Ei zboară, se-ntretaie
Și –abia dacă se-ating.

E-atât de slobod jocul!...
Spre cer îi văd urcând,
Se-nvârt în piruete,
Se-ntorc pe - aripi de vânt.

Dispar cu totu-n zare,
Rămâne-n urma lor
O dâră de zig-zaguri,
Un șir multicolor...

Mariana Tîrzuman
Clasa a VII –a
Școala Gimnazială Cornu Luncii
Prof. îndrumător: Pater Adriana

TIMPUL

NEGREA GABRIELA

Clasa a VIII-a

Școala Gimnazială Brăiești

Jud. Suceava

Prof îndrumător: Pohoăță Lucreția

Oricât am vrea să stea în loc,
Timpul nu o va face,
Și orișicât de mult noroc,
Pe el nu-l va întoarce.

Așa e viața tuturor:
Ne naștem pentru moarte...
Trăim, ne zbatem și muncim,
Nu ne gândim la fapte...

Nu punem preț pe fericire
Sau pe onestitate.
Și tot ceea ce ne dorim
Sunt bani, nu sănătate...

Am crede noi, că banii pot
Să cumpere de toate,
Dar timpul trece pentru toți
Luăm cu noi doar fapte ...

PRIETENIA

NEGREA GABRIELA
Clasa a VIII-a
Școala Gimnazială Brăiești
Jud. Suceava

Pe lumea asta nu există
Un lucru mai frumos
Decât o inimă curată
Ș-un prieten credincios .

Când te-afli la grea încercare
Toți te vor " admira "
Însă doar un prieten
O mână îți va da...

O boacănă nu poate fi
Atâta de frumoasă,
Dacă nu ai un *ajutor*
La fapta cea "aleasă" !

Cu toate astea, un prieten bun
Rămâne lângă tine,
Chiar dacă ai mulțimi de griji,
Chiar dacă-ți este bine.

COPILĂRIA

NEGREA GABRIELA

Clasa a VIII-a

Școala Gimnazială Brăiești

Jud. Suceava

Cu totii-am fost copii cândva
Și ne jucam ascunsă,
Dar când vreo boacăină făceam,
Spuneam: *Nu eu am fost...păpușa !*

La fotbal ne certam mereu,
Când noi primeam vreun gol.
Copacii tot noi îi rupeam,
Furând mere de zor.

Cu săniuța când plecam,
Uitam că timpul zboară...
Și ne-ntorceam pe înserat
Cu "fanfara militară"...

Scăldatul ...ce pot să mai spun ?
Nu-l poți uita vreodată!
Pe-ascuns fugeam cu frica-n sân
Ajunși, uitam de toată...

Oricât am vrea să retrăim
Copilaria toată,
Rămâne totul ca un vis
Ce l-am trăit odată...

Glorie eroilor neamului

NEGREA GABRIELA
Clasa a VIII-a
Școala Gimnazială Brăiești
Jud. Suceava

Pământ sfânt plătit cu sânge
De ai noștri bravi soldați,
Românie, mamă dulce,
Casă ești pentru-ai mei frați!

Cu portul tău plin de spendoare
Cu brațul tău cât a o mie
Cu care ne-ai dat de mâncare
O, dulce mamă, Românie!

Cu brazi înalți în vârf de munte,
Ce te slujesc ca bravi soldați,
Care, la vreun pericol, iute
Ar ajuta ca niște frați.

Câmpiile pline de grâne
Și multe alte bogății,
Tot ce-ai avut mai bun pe lume
Le-ai dat la alor tăi copii...

În schimbul a ce ne oferi
Milioane multe au murit,
Lăsând în urmă lacrimi grele
Familii multe-au suferit...

Iar azi, în zi de sărbătoare,
Le datorăm un MULȚUMESC!
Eroilor, fără de care,
N- am putea fi cine suntem ...

Prietenie...

Elev BÎRSAN RALUCA
Clasa a VI-a
Școala Gimnazială Brăiești
Profesor Lucreția Pohoată

Privirea tânărului soldat este ațintită asupra caselor pe lângă care trece, iar buzele par să i se miște singure în timp ce îi povestește prietenului său cât mai au până să ajungă la propriile locuințe, unde erau așteptați de mult timp de familiile de care le-a fost atât de dor! Mângâie geamul mașinii când îi vede fiul așteptându-l în curte, iar motorul se oprește...

-Nu voi putea niciodată să-ți mulțumesc, murmură Ion cu glasul frânt. Ce ai făcut pentru mine a fost mai mult decât curajos, Gheorghe...

Deși ochii lui sunt acoperiți de un bandaj, încă îmbibat în sânge, zâmbetul lui rămâne la fel de vesel ca întotdeauna, reușind să împrăștie un sentiment nefiresc de căldură printre toți soldații care, norocoși ca și el, se întorceau acasă.

-Atunci nu mai încerca să-mi mulțumești. Doar așteaptă până mă voi vindeca, apoi du-mă la locul nostru ascuns, din pădure.

Ion continuă să îi privească fiul, realizând brusc că acesta este îmbrăcat în totalitate în haine negre și nici nu îndrăznește să își ridice ochii din pământ.

-Sigur, răspunde scurt, abia potolindu-și tremurul din voce.

Nu înțelege cum Gheorghe poate fi atât de puternic, continuând să zâmbească în timp ce intră în curte și se apropie de copilul trist, aproape pierdut. Știu amândoi prea bine că nu se va vindeca, nu are să mai vadă vreodată, din cauză că avusese curajul și stropul de nebunie necesare pentru a-l apăra pe el, pe prietenul său, care încă se consideră vinovat pentru cele întâmplate...

Gheorghe pare o stâncă, un scut de nepătruns care radiază mereu de fericire, până când fiul lui îi spune ceva ce îl face să cadă în genunchi, însă Ion nu apucă să mai vadă ce se întâmplă după plecarea sa, deoarece mașina pornește din nou.

Își lasă din nou degetele să se plimbe pe geamul care îl desparte de restul lumii, iar sticla care îi acoperise marea furtunoasă din ochi se sparge brusc când trece pe lângă ceea ce a fost cândva pădurea în care se ascundea cu Ghiță, cioburile lăsându-i răni adânci în suflet în timp ce valurile năvălesc în inima lui, stingând ultimele scântei din focul speranței pe care l-a avut cândva în el.

Locul a fost complet distrus, copacii pe care și-i amintea, verzi și plini de viață, sunt

acum ruginiți, ramurile lor sunt rupte, iar chicotele vesele de copii din fundal, ce creau o simfonie perfectă împreună cu viețuitoarele din jur, sunt înlocuite de sunetele oribile scoase de arme, care îi inundă din nou mintea lui Ion.

-Au otrăvit apa, spune șoferul. Le-a luat un singur anotimp să distrugă ceea ce Dumnezeu a creat în sute de ani.

Ion doar îl ascultă tăcut, dorindu-și acum să fie surd pe cât nu și-a dorit pe toată durata războiului; pierdut în gânduri, o singură întrebare îl chinuie continuu: „De ce? De ce ar vrea cineva să distrugă creația divină, iar războiul să ia locul iubirii și liniștii?”